

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Adam Vision s. r. o.**, IČO 265 04 201,
sídlem Vratislavova 21/1, 120 00 Praha 2
zast. Mgr. Evou Lachmannovou, LL. M.,
sídlem Římská 103/12, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské nám. 1, 118 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 9. 12. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí ministra kultury (dále jen „ministr“) ze dne 8. 10. 2019, č. j. MK 64 280/2019 OLP (dále jen „rozhodnutí ze dne 8. 10. 2019“), kterým bylo zastaveno přezkumné řízení ve věci závazného stanoviska

Ministerstva kultury (dále též „žalovaný“) ze dne 23. 9. 2013, č. j. MK 42751/2013 OPP (dále též „závazné stanovisko ze dne 23. 9. 2013“). Žalobkyně se současně domáhala i ochrany soudu před nezákonným zásahem žalovaného, který má spočívat právě ve vydání tohoto rozhodnutí, přičemž se podle žalobního petitu domáhá určení, že zásah spočívající ve vydání rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019, byl nezákonný.

2. V žalobě blíže uvedla, že vydáním napadeného rozhodnutí bylo zasaženo do jejích práv, neboť jím je blokována možnost získat konečné rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o územní rozhodnutí ve věci záměru umístit na pozemcích parc. č. 664, parc. č. 665 v k. ú. Hlubočepy novostavbu bytového domu (dále jen „záměr“). Pro případ, pokud by soud shledal, že napadené rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení ve věci závazného stanoviska žalovaného, není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, navrhla žalobkyně, aby soud rozhodl o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, který spočívá v zastavení přezkumného řízení.
3. Protože se žalobkyně podanou žalobou domáhala jak zrušení rozhodnutí správního orgánu, tak současně i ochrany soudu před nezákonným zásahem, tedy uplatňovala současně dva druhy žalob, soud z důvodu vhodnosti ve smyslu ust. § 39 odst. 2 s. ř. s. rozhodl usnesením ze dne 23. 1. 2020, č. j. 3 A 195/2019-154 o vyloučení žaloby proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019, k samostatnému projednání; usnesení nabylo právní moci dne 24. 1. 2020.
4. Soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019 je vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 15/2020. Předmětem soudního přezkumu ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 195/2019 tak zůstává žalobkyní tvrzený zásah správního orgánu, který by měl spočívat v zastavení přezkumného řízení.
5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl odmítnutí žaloby s poukazem na její nepřípustnost. Žalovaný zdůraznil, že v posuzované věci bude vedeno správní řízení, kdy po jeho ukončení bude možné podat proti konečnému rozhodnutí žalobu podle ust. § 65 s. ř. s., a proto je nepřípustné, aby se žalobkyně v totožné věci bránila zásahovou žalobou proti postupu žalovaného, který spočívá v tom, že usnesením bylo zastaveno řízení přezkumné řízení ve věci závazného stanoviska, které je podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že pokud má subjekt k dispozici prostředek nápravy, jehož výsledkem je rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., musí se v rámci správního soudnictví domáhat ochrany žalobou podanou podle § 65 s. ř. s., nikoliv žalobou podanou na ochranu proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s. V nyní řešeném případě bylo napadeným rozhodnutím ministra kultury zastaveno přezkumné řízení a v důsledku toho se přezkoumávané negativní závazné stanovisko žalovaného ze dne 23. 9. 2013 stalo podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu. Toto rozhodnutí je možno napadnout správní žalobou, přičemž v rámci takového řízení bude soud rovněž přezkoumávat postup vedoucí k zastavení uvedeného přezkumného řízení.
6. Žalobkyně v replice setrvala na svém názoru, že jí musí být poskytnuta soudní ochrana buď přímo proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019 nebo proti nezákonnému zásahu nastalém právě v důsledku vydání tohoto rozhodnutí.
7. Ke splnění podmínek ohledně nezákonného zásahu v daném případě uvedla, že *došlo k přímému zásahu*, protože vydání rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019 je příčinou nemožnosti správního orgánu opatřit v zákonném rozsahu podklad pro

rozhodnutí o odvolání v řízení o žádosti žalobkyně o územní rozhodnutí. *Ke zkrácení na jejích vlastních právech* došlo proto, že je zkrácena na svém právu souvisejícím s vlastnictvím a užíváním pozemků, na nichž má být umístněn záměr navrhované stavby. *Nezákonnost* shledává žalobkyně v řadě důvodů, především proto, že ministr nerespektoval závazný názor Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 A 136/2014-223; bylo opomenuto, že závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 14. 9. 2006 bylo možno zrušit jen za zcela vyjimečných okolností; tím, že ministr odmítl zrušit závazné stanovisko ze dne 23. 9. 2013 neodstranil jeho vadu spočívající v tom, že stanovisko je v rozporu s principy vydávání závazných stanovisek podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., protože nepřihlédlo k existenci závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 14. 9. 2006; nadto závazné stanovisko ze dne 23. 9. 2013 bylo vydáno v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a v rozporu se zásadou předvídatelnosti, přičemž vybočilo z ustálené rozhodovací praxe žalovaného a zasáhlo tak do práva žalobkyně na spravedlivý proces podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. *Zásah žalovaného není rozhodnutím* samostatně přezkoumatelným, byť o tom žalobkyně není přesvědčena. V případě, že tomu tak není, je i tato podmínka splněna. *Zásah je zaměřen přímo proti žalobkyni*, neboť zastavení přezkumného řízení má přímý dopad na řízení o žádosti žalobkyně na umístění záměru a jeho důsledky trvají, protože hrozí, že i následné rozhodnutí ve věci záměru bude nezákonné.

8. U jednání, které se konalo u soudu dne 21. července 2020 zástupkyně žalobkyně setrvala na podané žalobě a zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.
9. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
10. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
11. V posuzovaném případě se žalobkyně domáhá určení, že tvrzený zásah spočívající ve vydání rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019, č. j. MK 64 280/2019 OLP, kterým bylo zastaveno přezkumné řízení ve věci závazného stanoviska Ministerstva ze dne 23. 9. 2013, č. j. MK 42751/2013 OPP, byl nezákonný. Žalobkyně přitom zdůraznila, že tak činí pro případ, pokud by soud shledal, že napadené rozhodnutí ministra o zastavení přezkumného řízení ve věci závazného stanoviska žalovaného, není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. V takovém případě zásah podle žalobkyně spočívá v rozhodnutí ministra o zastavení přezkumného řízení, neboť jím byla žalobkyně přímo zkrácena na svých právech a to setrvalým blokováním možnosti získat konečné rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o územní rozhodnutí ve věci záměru.
12. Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně vychází ze závěru o subsidiaritě zásahové žaloby vůči jiným žalobním typům. Lze-li se tedy ochrany domáhat prostřednictvím jiných žalobních typů, ať již proti rozhodnutí či proti nečinnosti, musí žalobce zvolit některý z těchto typů, aby mohl být se svým návrhem úspěšný. Příkladem lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004-90, v němž je uvedeno: „Z ustanovení § 85 s. ř. s. plyne, že ve vztahu mezi žalobou proti rozhodnutí a žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu má primát žaloba proti rozhodnutí a možnost úspěšně podat žalobu proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve

tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu. Účastník řízení tedy nemůže volit, kterou z těchto žalob bude považovat za výhodnější a které řízení bude žalobou iniciovat.“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, č.j. 1 Aps 1/2011-101 a ze dne 29. 8. 2014, č.j. 5 Afs 34/2014-39). Domáhat se ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu je tedy možné pouze tehdy, jestliže není možná ochrana jinými právními prostředky. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu má přednost před žalobou na ochranu před nezákonným zásahem.

13. Soud připomíná, že z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113 vyplývá, že závazná stanoviska vydaná podle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Na toto rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dále Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 42/2014-69, kde uvedl v bodu [26]: *„Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení dle § 149 odst. 5 správního řádu nelze vyloučit ze soudního přezkumu na základě úvahy, že se jedná materiálně o závazná stanoviska, jejichž přímý soudní přezkum je vyloučen ve smyslu výše citované judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. O odlišný případ by se jednalo, pokud by šlo o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení podle § 149 odst. 4 správního řádu. V takovém případě se stále jedná o závazné stanovisko, jehož soudní přezkum se řídí zásadami uvedenými v citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu.“* a dále uvedl v bodu [27] *„Zatímco tedy vydaná závazná stanoviska nejsou ve smyslu závěru rozšířeného senátu zdejšího soudu rozhodnutími, rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení rušící nebo měnící závazná stanoviska jsou rozhodnutími vydanými ve správním řízení.“* V rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014 dále Nejvyšší správní soud rozvedl, že úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu postupem podle 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem.
14. V posuzovaném případě z žaloby a jejích příloh a rovněž ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 6. 2007 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu závazné stanovisko č. j. MHMP 103821/2007/Dan, ve znění opravného rozhodnutí č. j. MHMP 103821/2007/Dan a opravného usnesení č. j. MHMP 103821/2007/Dan obojí ze dne 3. 10. 2007, jímž byla *„Novostavba BD na poz. č. parc. 664 a 665, k. ú. Hlubočepy“* (dále jen „stavba“) v podobě bytového domu s 12 jednotkami s jedním podzemním a čtyřmi nadzemními podlažími označena za přípustnou bez podmínek. Proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 30. 4. 2008, č. j. OUR.Hl.p. 664-1039/07-Za-Ur, kterým stavební úřad umístil stavbu, byla podána odvolání, jenž byla rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 26. 3. 2009, č. j. S-MHMP 525237/2008OST/Če zamítnuta a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno. Následně k žalobě Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 8. 2012, č. j. 10 Ca 180/2009-132 toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; v rozsudku vytkl soud žalovanému, že nepředložil závazné stanovisko orgánu státní památkové péče k potvrzení nebo změně nadřízenému orgánu. Kasační stížnost společnosti Adam Vision, s.r.o. (v postavení osoby zúčastněné na řízení) proti označenému rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 20/2013-72.

15. Magistrát hl. m. Prahy v rámci odvolacího řízení poté v souladu s vysloveným právním názorem soudu požádal Ministerstvo kultury o změnu nebo potvrzení vydaného závazného stanoviska. Ministerstvo závazným stanoviskem ze dne 23. 9. 2013, č. j. MK 42 751/2013 OPP (dále též „závazné stanovisko Ministerstva č. 1“), změnilo stanovisko magistrátu tak, že stavbu označilo z hlediska zájmů státní památkové péče za nepřipustnou. Následně na základě podnětu společnosti Adam Vision, s.r.o. pak toto stanovisko ministerstvo změnilo rozhodnutím ze dne 24. 1. 2014, č. j. MK 4598/2014/OPP (dále též „závazné stanovisko Ministerstva č. 2“), a to tak, že závazné stanovisko magistrátu se potvrzuje (tj. stavební záměr měl být z hlediska památkové péče přípustný). V návaznosti na uvedené poté Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 12. 6. 2014, č. j. S-MHMP 221458/2013/OST/Če zamítl podaná odvolání a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 4. 2008, č. j. OUR.Hl.p. 664-1039/07-Za-Ur o umístění stavby potvrdil.
16. Rovněž toto rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy bylo napadeno u Městského soudu v Praze, který je zrušil rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 A 136/2014-148. Ke kasační stížnosti společnosti Adam Vision, s.r.o. byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 69/2015-78. Městský soud v Praze pak vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 A 136/2014-223, zrušil napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 12. 6. 2014, č. j. S-MHMP 221458/2013/OST/Če.
17. Nejvyšší správní soud ve výše označeném rozsudku za stěžejní pro projednání dané věci označil otázku posouzení závazného stanoviska ministerstva č. 2, které ministerstvo vydalo ve zkráceném přezkumném řízení a potvrdilo závazné stanovisko magistrátu, které z hlediska zájmů státní památkové péče vyslovalo přípustnost přípravy prací spočívajících ve výstavbě bytového domu na pozemcích nacházejících se v památkové zóně Barrandov. Nejvyšší správní soud k tomu dodal, že nemohl přehlédnout zjevně chybný postup, který Ministerstvo pro změnu svého předchozího stanoviska zvolilo. Své předchozí závazné stanovisko Ministerstvo změnilo samo, aniž by věc předložilo k provedení přezkumného řízení nadřízenému orgánu (tedy ve smyslu § 178 odst. 2 správního řádu ministroví). Postup dle § 95 odst. 2 správního řádu je sice možný, ovšem pouze tehdy (vedle splnění dalších podmínek), nebude-li změnou nebo zrušením rozhodnutí v takovém řízení způsobena újma žádnému jinému účastníkovi, ledaže by s tím takový účastník vyslovil souhlas a k tomu v dané věci nedošlo, nadto zájmy účastníků jsou zcela rozdílné. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že formu zvláštního přezkumného řízení zde Ministerstvo zvolilo nesprávně.
18. Žalobkyně v nyní projednávané věci podala v průběhu správního řízení podnět k přezkumu závazného stanoviska Ministerstva kultury č. 1. Ministr kultury napadeným rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019, č. j. MK 64 280/2019 OLP toto přezkumné řízení zastavil. Proti rozhodnutí ministra žalobkyně brojila žalobou, a to jak proti rozhodnutí, tak (v případě, že bude shledáno, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s.) na ochranu před nezákonným zásahem, který má podle žalobkyně spočívat právě v rozhodnutí Ministra kultury, jímž bylo přezkumné řízení zastaveno.
19. Lze shrnout, že v posuzovaném případě ministr kultury rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019, č. j. MK 64 280/2019 OLP - jehož vydání se žalobkyně dovolává jako důvodu existence nezákonného zásahu - zastavil přezkumné řízení ve věci závazného stanoviska Ministerstva ze dne 23. 9. 2013, č. j. MK 42751/2013 OPP. V tomto rozhodnutí ministr kromě podrobného uvedení důvodů, pro které podnětu stavebníka nevyhověl (str. 3 – 6

rozhodnutí), zdůraznil, že Městský soud v Praze na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 69/2015-78 označil za procesní pochybení postup Ministerstva kultury, které ve zkráceném přezkumném řízení vydalo rozhodnutí ze dne 24. 1. 2014, č. j. MK 4598/2014/OPP ve věci přezkumu závazného stanoviska Ministerstva ze dne 23. 9. 2013, č. j. MK 42751/2013 OPP, ačkoliv v této věci měl vydat rozhodnutí ministr v řádném přezkumném řízení. Dále ministr připomněl, že přezkoumávané závazné stanovisko Ministerstva ze dne 23. 9. 2013 bylo vydáno v rámci odvolacího řízení, kdy jím bylo změněno z přípustného na nepřípustné závazné stanovisko ze dne 22. 6. 2007, č. j. MHMP 103821/2007/Dan. Ministr uzavřel, že dospěl k závěru, že nejsou dány relevantní důvody pro změnu nebo zrušení přezkoumávaného závazného stanoviska, a proto přezkumné řízení zastavil usnesením podle § 97 odst. 1 správního řádu.

20. Protože se žalobkyně dovolává v daném případě ochrany soudu před nezákonným zásahem žalovaného, je třeba rovněž připomenout, že aby soud mohl přiznat žalobkyni ochranu před nezákonným zásahem, musí být kumulativně splněny všechny podmínky uvedené v § 82 s. ř. s. Jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud: *„ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li-a to kumulativně, tedy zároveň-splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), [...] není-li splněna byť jen jediná z kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odepřít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, sp. zn. 2 Aps 1/2005).
21. Zde soud shledává vhodným poukázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 25/2008-81, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že účastník řízení, který podá podnět k provedení přezkumného řízení, nemá právní nárok na vydání rozhodnutí v tomto řízení. *„Pokud účastníci původního správního řízení nemají nárok na zahájení a provedení přezkumného řízení, pak nemohou být ani zkráceni na svých právech tím, že původně zahájené řízení již neprobíhá“.* Nejvyšší správní soud dále odkázal na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 2. 2000, č. j. 5 A 142/99-16, dle něhož *„rozhodnutím správního orgánu o zastavení řízení, zahájeného o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení [...] se nezakládají, nemění, neruší ani autoritativně nestvrzují práva a povinnosti. Účastník původního řízení před správním orgánem nemohl být proto ve svých právech zastavením řízení zkrácen. Takové rozhodnutí proto je z přezkumu soudem vyloučeno [...]. I kdyby účastník řízení byl původním (přezkoumávaným) rozhodnutím zkrácen na svých právech, nedošlo k tomuto zkrácení zastavením řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. K zásahu do existujících hmotných práv fyzických nebo právnických osob dochází jedině tehdy, jestliže původní pravomocné rozhodnutí je v řízení o přezkoumání rozhodnutí zrušeno nebo změněno, a to rovněž pravomocně“.*
22. Na názoru, že usnesení o zastavení přezkumného řízení podle § 97 odst. 1 správního řádu jsou vyloučena ze soudního přezkumu, neboť nemění právní stav existující před zahájením přezkumného řízení, setrval Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 9. 10. 2010, č. j. 1 As 55/2010-59, ze dne 9. 1. 2015, č. j. 9 As 106/2015-25, a ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 7/2013-28. V návaznosti na uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019 vydané podle § 97 odst. 1 správního řádu, kterým bylo zastaveno přezkumné řízení ve věci závazného stanoviska, je vyloučeno ze soudního přezkumu.

23. Ve vztahu k zásahové žalobě soud v návaznosti na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že i kdyby žalobkyně byla přezkoumávaným rozhodnutím ze dne 23. 9. 2013, č. j. MK 42751/2013 OPP zkrácena na svých právech, nedošlo k tomuto zkrácení zastavením řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. K zásahu do existujících hmotných práv fyzických nebo právnických osob dochází jediné tehdy, jestliže původní pravomocné rozhodnutí je v řízení o přezkoumání rozhodnutí zrušeno nebo změněno, a to rovněž pravomocně. V návaznosti na výše uvedené zdejší soud dospěl k závěru, že žalobkyní tvrzený zásah nesplňuje podmínku zkrácení na právech žalobkyně, neboť k zásahu do práv může dojít pouze za podmínky, že je původní pravomocné rozhodnutí v řízení o přezkoumání rozhodnutí zrušeno či změněno. O takový případ se však zde nejedná. V posuzovaném případě ministr přezkumné řízení ve věci závazného stanoviska Ministerstva kultury ze dne 23. 9. 2013 rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019 zastavil, proto žalobkyně nemohla být ve svých právech zastavením řízení zkrácena. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně se nemůže dovolávat úspěšně ochrany soudu zásahovou žalobou, když nemůže v daném případě splnit všechny výše uvedené podmínky (viz 20. bod tohoto rozsudku).
24. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl a z důvodu procesní ekonomie se již nezabýval splněním dalších podmínek pro poskytnutí ochrany soudu zásahovou žalobou, když z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Aps 1/2005 vyplývá, že není-li splněna byť je jedna z kumulativně formulovaných podmínek ust. § 82 s. ř. s., je na místě takovou žalobu zamítnout.
25. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyni není tímto rozhodnutím soudu odepřena ochrana jejích práv, neboť rozhodnutí ministra ze dne 8. 10. 2019, které není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, je však přezkoumatelné v rámci přezkumu konečného rozhodnutí správního orgánu ve věci (v tomto případě v rámci projednání žaloby proti pravomocnému územnímu rozhodnutí, pro které je dané závazné stanovisko podkladem).
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. července 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu